

Arrest

nr. 265 577 van 15 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LINCAUTAN
Louizalaan 146 / 9
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. LINCAUTAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 januari 2021 een vierde (4de) aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische kleinzoon.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 13 juli 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 30 juli 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.01.2021 werd ingediend door:

Naam: K.(…)

Voornaam: L.(…)

Nationaliteit Kazachstan

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister.: (…)

Verblijvende te (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met haar Belgische kleinzoon, de genaamde K.(…) K.(…) (RR (…)) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (….) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (…).'*

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70). '

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Frankrijk verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Frankrijk een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Er werden al verschillende aanvragen gezinshereniging ingediend nl op 25.04.2019 (geweigerd middels bijlage 20 dd. 7.10.2019), 8.11.2019 (geweigerd middels bijlage 20 dd 20.04.2020), 16.06.2020 (geweigerd middels bijlage 20 dd 30.11.2020). Voormelde aanvragen werden telkens geweigerd omdat er geen afdoende bewijzen werden overlegd om het recht op vrij verkeer aan te tonen.

in het kader van onderhavige aanvraag werden volgende bewijzen overlegd

- *Brief advocaat dd 23.04.2021 met medisch getuigschrift van betrokkene;*
- *brief advocaat dd 11.01.2021, waarin hij stelt dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Verder stelt de advocaat dat betrokkene, omwille van haar gevorderde leeftijd en haar medische toestand, in aanmerking komt voor gezinshereniging met de referentiepersoon. De advocaat brengt geen fundamenteel nieuwe elementen aan in zijn brief, hij volhardt in de stelling dat de referentiepersoon effectief gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en hij roept de medische toestand van betrokkene in. Voor de beoordeling van het recht op verblijf omwille van medische redenen dient men zich te wenden tot de geëigende procedure;*
- *Attest dokter dd 5.01.2021, waarin de betreffende arts attesteert dat betrokkene haar gezondheidstoestand verslechtert. Uit het attest blijkt niet dat betrokkene enkel in België de nodige medische verzorging zou kunnen krijgen;*
- *Paspoort van betrokkene, geldig van 3.08.2012 tot 2.08.2022,*
- *IK kleinzoon, geboorteakten,*

- Attest van de Republiek Kazachstan dd 8.08.2019 op naam van betrokkene, waarin gesteld wordt dat zij geen onroerende goederen (meer) bezit en een basispensioen geniet;
- Opnames van geld ("Ticket geldafhaling") dd 13.11.2020, 14.09.2020, 14.10.2020, 20.08.2020, 13.07.2020 van 140 euro, 130 euro, van 130 euro van 140 euro, van 140 euro) te Alken. De documenten hebben geen enkele bewijswaarde, aangezien ze geen identiteitsgegevens bevatten.
- BNP Parisbas Fortis: uittreksels van zichtrekening van betrokkene, waaruit blijkt dat ze geld ontving van de referentiepersoon;

• Documenten inzake verschuldigde huurbedragen voor een pand te Rennes (Frankrijk), op naam van de referentiepersoon en een huurovereenkomst, eveneens op diens naam, waaruit blijkt dat hij op dat moment te Zepperen (België) gedomicilieerd was (dd. 15.03.2018). "Quittance de Loyer" voor de maanden april en mei 2018 (dd 14.04.2018 en 14.05.2018). Certificaat 15.06.2018 (Certificat de Domicile ou de résidence) op naam van K.(...) K.(...). Attestation d' Hebergement dd 5.10.2018 waarin referentiepersoon verklaart dat betrokkene bij hem in Rennes verbleven heeft Verzekeringsattest voor afsluiten verzekering voor een pand te Rennes bij AXA van 15.06.2018 tot 31.05.2019. De documenten kunnen enkel bewijzen dat de referentiepersoon een pand huurde te Rennes, hiervoor huur betaalde en een verzekering afsloot. Het is echter niet aannemelijk dat betrokkene het betreffende pand (met een bewoonbare oppervlakte van 22m²!) samen met zijn grootmoeder betrok gedurende een ononderbroken periode en hierbij instond voor zijn eigen levensonderhoud én dat van betrokkene.

Er worden geen nieuwe elementen voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en de referentiepersoon een gezinsleven hebben opgebouwd in Frankrijk. Er kan dan ook verwezen worden naar de vorige versies van de bijlage 20. Hoedanook is niet aangetoond of en op welke basis de referentiepersoon in Frankrijk een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). Er dient bovendien herhaald te worden dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert december 1996 ononderbroken is ingeschreven in België; uit deze gegevens blijkt niet dat hij zich liet afschrijven naar Frankrijk.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had zij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Luidens artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet worden in een syntheseseminarie "alle aangevoerde middelen (...) samengevat". Een wetsconforme syntheseseminarie vereist dus in beginsel een samenvatting van de middelen. Een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen kan niet volstaan, tenzij de verzoekende partij haar middel of middelen wenst aan te houden en wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen wordt gevoerd. Dan kan de verzoekende partij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een syntheseseminarie in te

dienen en daarin haar middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aanvullen met de gewenste repliek (cf. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.376). De Raad dient dus te onderzoeken of de synthesesemorie al dan niet een loutere herhaling vormt van het middel of de middelen in het verzoekschrift, en indien dit het geval is, of de aanvulling als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen kan worden beschouwd.

3.2. Het is niet toegelaten om in de synthesesemorie nieuwe middelen aan te voeren. Artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* waarin bepaald is dat *“(g)een andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn”*. Dit verbod geldt ook voor een uiteenzetting van het middel in de synthesesemorie waarbij de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan een eerder aangevoerd middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). De wapengelijkheid en de rechten van verdediging van de verwerende partij zouden immers in het gedrang komen indien de verzoekende partij in de synthesesemorie haar middelen een nieuwe feitelijke grondslag of een nieuwe wending zou kunnen geven.

3.3. *In casu* stelt de Raad vast dat het *“ENIG MIDDEL”* in de synthesesemorie een integrale reproductie vormt van het *“ENIG MIDDEL”* uit het gedinginleidende verzoekschrift. Op pagina 5 van de synthesesemorie werden enkel volgende paragrafen ingevoegd in het enig middel:

“(…)

Kleinzoan van de verzoekster heeft dus zeer duidelijk zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend, zodanig dat hij niet meer in een ‘puur interne aangelegenheid’ bevindt en aanspraak kan maken op de rechten vervat in de Burgerschapsrichtlijn. Er is geen twijfel mogelijk dat er sprake is van de uitoefening van het vrij verkeer wanneer de EU-burger in een andere lidstaat bestendig verbleef, dan die waarvan hij de nationaliteit bezit wat ook wordt aangetoond met attest uitgereikt door gemeente Rennes (Frankrijk) (Certificat de Domicile 14.05.2018). Betrokkene persoon was dus ingeschreven in Frankrijk en het betreft dus geen situatie van kort verblijf.

De Burgerschapsrichtlijn betreft het vrij verkeer van personen, wat gezien kan worden als een fundamenteel en persoonlijk recht van alle EU-burgers. Het centrale doel van de Burgerschapsrichtlijn is er daarom op gericht de bestaande sectorale en fragmentaire instrumenten aangaande werknemers, zelfstandigen, maar ook aangaande studenten en andere economisch inactieve personen te codificeren en te herzien, zodanig dat de uitoefening van het recht van vrij verkeer vereenvoudigd en verstevigd wordt. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak S. en G. heeft het Hof geoordeeld dat Unieburgers die wonen in de lidstaat van hun nationaliteit, maar voor hun werk regelmatig pendelen naar een andere lidstaat, binnen de werkingssfeer van artikel 45 van het VWEU vallen en dus hun recht van vrij verkeer als werknemers uitoefenen. Onterecht meent verwerende partij dat voor het gebruik van rechten uit VWEU men zich eerst dient uit te schrijven uit België, terwijl het is perfect mogelijk om in twee landen economisch actief te zijn al dan niet in de verschillende statuten (werknemer, zelfstandige etc.).

(…)”

3.4. Ter terechtzitting werd aan de raadsman van verzoekster gevraagd om aan te duiden waar de neergelegde synthesesemorie, die een loutere doorslag is van het gedinginleidende verzoekschrift, aangevuld met de hierboven weergegeven toevoeging, een *“werkelijke repliek”* bevat op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. De raadsman van verzoekster antwoordde *“dat zijn standpunt niet is gewijzigd en er in de synthesesemorie een repliek werd gevoerd op de nota met opmerkingen van de verwerende partij”*, maar hij slaagt er niet in te verduidelijken op welke wijze een stellingname van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zou worden betwist of weerlegd en kan evenmin verhelderen waaruit die repliek precies zou bestaan.

3.5. De Raad merkt op dat verzoekster in haar synthesesemorie voor het eerst gewag maakt van een document uit Frankrijk van 15 mei 2018. Mede op basis van dit stuk poneert verzoekster dat *“het (...) perfect mogelijk (is) om in twee landen economisch actief te zijn al dan niet in de verschillende statuten”* en dat de verwerende partij *“(o)nterecht meent (...) dat voor het gebruik van rechten uit VWEU men zich eerst dient uit te schrijven uit België”*. De vaststelling dat *“de referentiepersoon sedert december 1996 ononderbroken is ingeschreven in België”* en dat *“uit deze gegevens (...) niet (blijkt) dat hij zich liet afschrijven naar Frankrijk”* werd evenwel reeds door de gemachtigde van de staatssecretaris gedaan in

de bestreden beslissing van 13 juli 2021, zodat de toevoeging in de synthesesmemorie van 5 oktober 2021 onmogelijk als een “*werkelijke repliek*” op de nota met opmerkingen van 15 september 2021 kan worden beschouwd. De Raad besluit dat verzoekster in haar synthesesmemorie in wezen een leemte in haar gedinginleidende verzoekschrift poogt op te vullen, hetgeen volstrekt onverzoenbaar is met de *ratio legis* van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet.

3.6. Er werd geen wetsconforme synthesesmemorie neergelegd. Het beroep dient om die reden te worden verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN